

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **N. V. T.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 1. 2005, č. j. 63 Az 143/2004 – 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 7. 2004, č. j. OAM-2265/VL-20-05-2004, byla zamítnuta žádost žalobce (dále jen stěžovatele) o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu) s odůvodněním, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování v zemi svého původu z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu v platném znění.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel včas žalobu, v níž v jazyce českém bylo sepsáno pouze její záhlaví, tj. že směřuje ke Krajskému soudu v Ostravě, a dále označení účastníků řízení, jakož i označení rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR (dále jen žalovaného), proti němuž žaloba směřuje. Další část žaloby byla sepsána jen v jazyce vietnamském a stěžovatelem byla podepsána.

Krajský soud v Ostravě, s ohledem na výše zmíněný obsah žaloby, usnesením ze dne 3. 8. 2004, č. j. 63 Az 143/2004 – 6 vyzval žalobce, necht' ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení odstraní vady podání ze dne 23. 7. 2004, které je podle svého obsahu žalobou proti napadenému rozhodnutí žalovaného a dále aby předložil překlad svého podání ze dne 23. 7. 2004 do českého jazyka s tím, že tento jazyk je jazykem úředním, neboť podle § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ustanovením § 18 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) má účastník řízení právo jednat před soudem ve svém jazyce, což znamená, že při ústním jednání může používat svůj mateřský jazyk, písemná podání však musí činit v jazyce úředním. Dále byl stěžovatel vyzván, aby uvedl žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné, tj. jakých konkrétních pochybení se žalovaný podle jeho názoru dopustil při zjišťování skutkového stavu nebo při právním posouzení věci, popř. jakých konkrétních procesních vad se v řízení dopustil. Požadavek na doplnění žaloby odůvodnil krajský soud zjištěním, že žaloba neobsahuje náležitosti podle § 71 odst. 1 s. ř. s., ani náležitosti ustanovení § 37 odst. 5 téhož předpisu a navíc je psána v jazyce vietnamském. Stěžovatel byl současně poučen, že nebude-li podání v uvedené lhůtě doplněno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne.

Na výzvu soudu reagoval stěžovatel tím, že předložil soudu překlad té části žaloby, která byla napsána v jazyce vietnamském. Překlad provedl Ing. S. P., tlumočnick jazyka vietnamského. V části žaloby přeložené do jazyka českého stěžovatel uvedl, že dne 22. 7. 2004 dostal rozhodnutí MVČR o zamítnutí žádosti o azyl č. j. OAM-2265/VL-20-05-2004 ze dne 15. 7. 2004. S uvedeným rozhodnutím nesouhlasí a žádá MV o přezkoumání žádosti, aby mohl získat azyl na území ČR.

Krajský soud v Ostravě poté znovu usnesením ze dne 8. 10. 2004, č. j. 63 Az 143/2004 – 19 vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení odstranil vady podání ze dne 23. 7. 2004 (žaloby) tak, aby obsahovalo žalobní body, z nichž bude patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, tedy jakých konkrétních pochybení se žalovaný podle jeho názoru dopustil při zjišťování skutkového stavu nebo při právním posouzení věci, popř. jakých konkrétních vad řízení se dopustil. Stěžovatel byl znovu poučen o následcích nevyhovění takové výzvě, přičemž uvedené usnesení bylo přeloženo do vietnamského jazyka soudem ustanoveným tlumočnickem panem Ing. N. T. T., bytem O. – P., B. 27. Usnesení bylo doručeno i s ověřeným překladem stěžovateli do vlastních rukou dne 26. 10. 2004, jak vyplývá ze záznamu na doručence od obálky, která usnesení obsahovala.

Stěžovatel na tuto výzvu soudu reagoval podáním ze dne 26. 10. 2004, v němž uvedl, že prosí Krajský soud v Ostravě, aby opětovně prošetřil jeho zájem bydlet a žít v ČR. Dále uvedl, že z vážných důvodů se nemůže do Vietnamu vrátit, a proto žádá znovu o prošetření své žádosti.

Krajský soud v Ostravě napadeným usnesením ze dne 17. 1. 2005, č. j. 63 Az 143/2004 – 29 řízení odmítl a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozhodl též, že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení (vynaložených na odměně tlumočnickovi). V odůvodnění výroku o odmítnutí řízení podle § 37 odst. 5 s. ř. s. krajský soud mj. citoval ustanovení § 71 s. ř. s., podle něhož žaloba kromě obecných náležitostí uvedených v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. musí obsahovat označení

výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést a musí též obsahovat návrh výroku rozsudku. Připomněl ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V daném případě však žalobce vzdor poučení a opakovaným dvěma výzvám soudu nejen neodstranil vady svého podání ve lhůtě stanovené usnesením krajského soudu, ale neučinil tak dodatečně do dne vydání napadeného rozhodnutí. Protože jde o vady, pro které nelze v řízení pokračovat, nezbylo, než řízení podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout; krajský soud připomněl, že o tomto následku byl stěžovatel ve výzvách soudu opakovaně poučen.

Proti usnesení Krajského soudu v Ostravě podal stěžovatel včas dne 28. 2. 2005 kasační stížnost prostřednictvím jím zvoleného advokáta s tím, že ji blíže odůvodní ve lhůtě 14-ti dnů poté, kdy předloží svému právnímu zástupci písemnosti důležité pro zdůvodnění kasační stížnosti. Současně s kasační stížností požádal o přiznání jejího odkladného účinku podle § 107 s. ř. s. s odůvodněním, že bezodkladný výkon rozhodnutí, kterým nebyl stěžovateli udělen azyl, by pro něj znamenal nenahraditelnou újmu, přičemž přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. K výzvě krajského soudu (usnesení ze dne 22. 4. 2005, č. j. 63 Az 143/2004 – 41), doplnil stěžovatel prostřednictvím svého advokáta kasační stížnost podáním ze dne 5. 6. 2005 tak, že usnesení ze dne 15. 1. 2005 napadá v celém rozsahu, a to z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť má za to, že rozhodnutí o odmítnutí návrhu je nezákonné. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, že jeho podání obsahuje vady, pro které nelze v řízení pokračovat a pro které je nutno řízení podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout. Naopak má za to, že jeho podání, jímž se domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného správního orgánu, obsahuje náležitosti podání nejen podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale i náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel totiž ve svém podání označil rozhodnutí, které napadá, vyslovil s ním nesouhlas a označil je za nezákonné. Vyjádřil se také k tomu, z jakých důvodů považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné; pokud se týká skutkových důvodů, pro které se domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí správního orgánu, jsou tyto součástí jeho žádosti o udělení azylu a součástí spisového materiálu, který se k žádosti stěžovatele o udělení azylu vztahuje. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

K podané kasační stížnosti žalovaný jednak sdělil, že kasační stížnost trpí vadou podání spočívající v absenci údaje o adrese, na kterou je možno stěžovateli doručovat, když stěžovatelem v kasační stížnosti uvedená adresa P. s. v B., U P. 8, je neaktuální, neboť podle vědomosti žalovaného stěžovatel z tohoto zařízení dne 11. 2. 2005 odešel. Žalovaný popřel oprávněnost podané kasační stížnosti s tím, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i usnesení soudu, byla vydána v souladu s právními předpisy. Nesdílel stěžovatelův názor o existenci důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a proto jeho návrh v tomto směru nepodporoval. Navrhoval buď odmítnutí kasační stížnosti pro neodstraněnou vadu podání nebo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti napadá usnesení Krajského soudu v Ostravě z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (řízení), tedy z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Pod „nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení“ ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spadá případ, kdy porušení procesního předpisu ze strany krajského soudu mělo nebo mohlo mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. Nejvyšší správní soud se proto zabýval především naplněním tohoto stížnostního důvodu. Dospěl však k závěru, že takovým pochybením řízení před Krajským soudem v Ostravě a jeho rozhodnutí netrpí.

Rozhodnutí krajského soudu bylo postaveno na absenci základních náležitostí žaloby podle § 37 odst. 2 a 3 a § 71 odst. 1 s. ř. s. a nevyhovění výzvě soudu k jejich doplnění.

K tomu nutno uvést, že ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. umožňuje tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Obsahové náležitosti předpokládané žaloby jsou upraveny jednak obecně ustanovením § 37 odst. 2 s. ř. s. (určujícím formu žaloby), a odst. 3 téhož ustanovení, podle něhož z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo je činí, proti komu směřuje, co navrhuje a musí být podepsáno a datováno. Dále jsou náležitosti žaloby speciálně upraveny v § 71 odst. 1 s. ř. s., kdy žaloba kromě uvedených obecných náležitostí podání musí obsahovat označení napadeného rozhodnutí, den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroku rozhodnutí, které žalobce napadá a žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést a konečně též návrh výroku rozsudku. Ze žalobních bodů, jejichž nedostatek byl hlavním důvodem pro odmítnutí stěžovateli žaloby, přitom musí být zřejmé důvody žalobcova přesvědčení, že napadené správní rozhodnutí, nebo jeho část, odporuje zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního a toto jeho tvrzení musí být náležitě odůvodněno.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu vyzve usnesením podatele k odstranění vad podání či jejich doplnění a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem Krajského soudu v Ostravě, že stěžovatelem podaná žaloba z části psaná v jazyce vietnamském a následně stěžovatelem v této části přeložena do jazyka českého, postrádá nejen náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 s. ř. s., ale dokonce též náležitosti podání ve smyslu § 37 odst. 3 s. ř. s. Z tohoto podání není totiž zřejmé ani to, co se jím navrhuje, když v něm stěžovatel pouze uvádí, že žádá Ministerstvo vnitra o přezkoumání žádosti, aby mohl získat azyl na území České republiky. Ani doplněním žaloby ze dne 26. 10. 2004 stěžovatel neodstranil vady svého předchozího podání tak, aby žaloba byla projednatelná. Stěžovatel v ní žádá Krajský soud v Ostravě o „přešetření jeho zájmu bydlet a žít v ČR“ a dodává, že se z vážných důvodů nemůže do Vietnamu vrátit. V kontextu obou podání je možno uzavřít, že z podané žaloby je patrné

pouze to, kdo je účastníkem řízení a které rozhodnutí je napadáno. Chybí v něm návrh rozsudečného výroku, tedy čeho se svým podáním stěžovatel domáhá a především skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Ty zůstaly stěžovatelem zcela pomínuty, ačkoliv podle písm. d) § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky (výrok) rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Chybí zde také náležitosti žaloby ve smyslu písm. e) téhož ustanovení, tj. označení důkazů k prokázání žalobcových tvrzení. Pouhá žádost směřovaná Krajskému soudu v Ostravě o prošetření stěžovatelovy žádosti (podání ze dne 26. 10. 2004) je naprosto nedostatečným úkonem ze strany stěžovatele, neboť úkolem soudu jednatelského a rozhodujícího ve správním soudnictví není vyhledávání jednotlivých tvrzení účastníků v různých částech správního spisu a ve vztahu k tomu pochybení správního orgánu v předcházejícím řízení (ostatně takové pochybení stěžovatel ani netvrdil), nýbrž přezkoumání napadeného rozhodnutí z hlediska konkrétních námitek stěžovatele, na něž ve své žalobě poukáže a které specifikuje. To v projednávané věci zcela chybí, když stěžovatel neuvedl, v čem správní orgán pochybil, pokud dospěl k závěru, že jeho žádost o udělení azylu se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, tedy v čem je nesprávný závěr správního orgánu o tom, že stěžovatel vůbec netvrdil důvody relevantní pro udělení azylu podle § 12 tohoto zákona, tj. netvrdil, že je v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.

Ze zákonné dikce výše citovaných ustanovení soudního řádu správního je zřejmé, že jestliže podání neobsahuje zákonem stanovené náležitosti, soud vyzve podatele k jejich odstranění v přiměřené lhůtě. Tato lhůta byla v případě stěžovatele stanovena na jeden měsíc, přičemž nutno zdůraznit, že takovou lhůtu poskytl v projednávané věci krajský soud stěžovateli celkem dvakrát, a to poprvé v usnesení ze dne 3. 8. 2004, které bylo stěžovateli doručeno 23. 8. 2004, a podruhé v usnesení ze dne 8. 10. 2004, které bylo pro stěžovatele přeloženo do jazyka vietnamského a doručeno dne 26. 10. 2004; lhůta k doplnění kasační stížnosti skončila dne 26. 11. 2004. Ve stanovené lhůtě a ostatně ani později až do dne vydání napadeného usnesení (17. 1. 2005) však stěžovatel žalobu nedoplnil, ačkoliv opakovaně byl ve výzvách soudu poučen o tom, jakým způsobem má žalobu doplnit, jakož i o následcích nevyhovění takové výzvě. V procesním postupu krajského soudu neshledal za této situace Nejvyšší správní soud žádnou nezákonnost, neboť ten zcela odpovídal citovanému ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že Krajský soud v Ostravě nepochybil, když z důvodu neodstranění vad žaloby, pro něž nebylo možno v řízení pokračovat, žalobu proti napadenému rozhodnutí správního orgánu odmítl. Neztotožňuje se s tvrzením stěžovatele v kasační stížnosti, že jeho žaloba kromě obecných náležitostí obsahovala též tvrzení, z jakých důvodů považuje rozhodnutí žalovaného správního orgánu za nezákonné.

Ze všech uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel s ní neměl úspěch.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu